

Майка

Тъмно було вечъ напвисна
Надъ горитѣ,
Мракъ припадна и затисна
Равнинитѣ...

Нощни вѣтрецъ плахо трепна
И полѣхна,
Всичко живо морно легна
И отдѣхна....
Всѣки въ кѣши си почива
И заспива,
Майка клета не заспива
Не почива:
Тихо люлчица люлѣе
Търпѣливо,
А кандилцето мъждѣе
Треперливо.
Тя надъ чело си болнаво
Се навежда
Па въздиша мълчаливо
И нарежда,
И ридае... и поглежда
Къмъ небето:
„Пожали ми, мили Боже,
Ти дѣтето“!